

Hagyomány

Lehet, nagyképűnek tűnök, ha ilyeneket írok, de felhatalmaz, a korom, valamint, hogy kilenc (ma már felnőtt) unokám, és (valamivel több, mint) három dédunokám van.

Az emberek többsége ezeken a folyamatokon megy át:

- gyerek, - fiatal felnőtt, - felnőtt, - szülő, - nagyszülő, - dédszülő.

Mi korunkban legtöbben az ötödik, (esetleg) a hatodik korosztályba tartozunk.

Türelmetlenül és nagy izgalommal vártuk, hogy a negyedikből az ötödik, majd (esetleg) a hatodik csoportba kerülhessünk.

Aztán láttuk, hogy a nagyszülőség nem fáklyás menet. Szerencséje van annak, aki tudja a fiatalokat anyagilag támogatni, nagyobb szerencséje van, ha erre nekik nincs szükségük.

Biztos azonban, hogy az időnket adjuk a fiataloknak, amikor a szülők dolgoznak, vásárolnak, színházba, moziba mennek. Később lovagolni, úszni, vívni, német vagy angol órára kísérjük unokánkat, aztán könyvtárba, színházba, moziba megyünk vele.

Ahogy nőnek, elszakadnak tőlünk.

Nyugdíjas társunk fiától gyűjtöttem anyagot édesapja búcsúztatásához. A temetést után néhány nappal ismét találkoztunk, elmondta, édesapja emlékeinek rendezgetése során döbrent rá, van olyan arca, amit most, halála után ismert meg, és bánata, hogy nem volt alkalom ezekről még élete során beszélgetni vele. Elhatározta, akár milyen nehéz is időt szakítani erre, megismerteti felnőtt gyerekeit családja történetéből azzal, amit tud.

Felötlött édesanyám, aki néha mesélt felmenőiről, alföldi, népes juhász családba született nagyapám fiatal koráról. Ügyes, mokány gyerek volt és csikós lett. Édesanyám szerint rokonlátogatásnál körülülték a bográcsot és fából faragott, hosszú nyelvű kanállal ettek belőle, a szokásnak megfelelően, szigorúan meghatározott sorrend szerint.

Csikós nagyapám (a családi legenda szerint), András Katinka (a későbbi Károlyi Mihályné) lovásza volt, a Nagy Háborúban huszár, aztán lovas csendőr.

Mást is mesélt volna, de engem a grundon várt Winetou és Old Shatterhand, nem volt időm közös bográcsból falatozó juhászokkal törődni.

Ma már agyon sajnálom és szégyellem.

Valamikor az emberek 5 - 6, vagy még több megelőző generációt ismertek, segítettek ebben a családi bibliába írott adatok. De a háború utáni rohamos társadalmi változások elmosták a nagycsaládokat, a családi bibliákat.

Napjainkban legtöbben a nagyszülőkhöz, esetleg dédszülőkhöz ismerjük elődeinket. Én büszke vagyok rá, hogy annyit tudok dédnagyapámról, hogy szitakötő (szitakészítő) volt.

Nekünk, nagyszülőkhöz, dédszülőkhöz az unokák lovaglós leckéjének kísérete mellett, annál fontosabb feladatunk, hogy a családi hagyományokkal megismertessük őket.

És ez a nehezebb feladat.

Tánczos Imre